

**НИКОЛАЙ СВЕТЛЕВ, ГАБРИЕЛА
ПЕТРОВА, НЕЛИ ИВАНОВА,
СЛАВЕНА ИЛИЙЧЕВА
ПРЕДГОВОРИ**

chitanka.info

ПРЕДИСТОРИЯ ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Жестоко, жестоко, жестоко! Само това ми се въртеше в главата, когато за пръв път прочетох „Да пробудиш драконче“. Тази необикновена книга съм я чел седем пъти — три пъти по задължение, а останалите за удоволствие. Радвам се, че именно аз бях първият ѝ редактор и издател. В края на 1997 година Николай Теллалов се появи при мен с един доста задъхан и особен ръкопис, който веднага ме грабна с оригиналността си, емоционалното напрежение и странната смесица от зрели прозрения и инфантилизъм. Аз няма да преразказвам тук съдържанието на „Дракончето“, нито ще му правя литературен анализ, понеже всеки сам трябва да си го прочете и съизживее. Неоспорим факт е, че тази „истинска приказка“ се превърна в литературното явление на небосклона на фентъзито от края на деветдесетте години. Не помня друга българска книга в жанра, която да е претърпяла две издания и да се появява в трето.

Но да се върнем отново в онези кризисни времена, когато да издадеш и продадеш книга бе едва ли не кралимарковски подвиг. Редактирането и предпечатната подготовка преминаха в люти шестмесечни схватки между мен в качеството ми на редактор и Николай Теллалов, който си вардеше думите като квачката — пиленцата. В крайна сметка успяхме да отсеем от текста плявата и да вплътним и динамизираме фабулата, както и да изберем заглавие измежду 40 варианта. С танталови мъки Николай осигури пари за отпечатване, аз натъкмих най-тънката оферта от печатницата и така „Да пробудиш драконче“ се пръкна на бял свят през есента на 1998 година чрез моето издателство „СВЕТРА“ и с неоценимата консултантска помощ на Вихра Манова.

Тиражът се изчерпа за около две години, после издателство „Квазар“ преиздаде книгата през 2001 година, но и този тираж замина в историята, а интересът към „Дракончето“ продължава да бъде голям. Затова искрено се радвам на новото издание — талантът на Николай Теллалов блести в тази книга по неповторим начин!

Николай Светлев

* * *

Фентъзи, реалистична история, притча, изпълнена с любов и магия?

Кое от тези три неща описва най-точно „Да пробудиш драконче“ на Николай Теллалов?

И трите, и нито едно от трите.

А може би думичката е толкова лесна и близка до сърцето, че я знае всяко дете — *приказка*.

„Да пробудиш драконче“ е приказка за смелостта да обичаш в нашата си действителност, която е изпълнена с не по-малко предизвикателства от всеки мит за велики геройства.

„Да пробудиш драконче“ е за малките неща, които предвещават големите промени — *малките* неща, без които няма как да се случат *големите*.

„Да пробудиш драконче“ ти дава възможност да надникнеш в сърцата на героите, да усетиш какви ветрове развяват косите им, какви светлинки светят в душите им и ги водят напред.

„Да пробудиш драконче“ е съвременна българска история — написана по начин, който те изпълва с ведрина, воля и вяра в приказното, което се случва около теб.

Представяш ли си свят, чиито владетели са велики шаркани — змейове и змеици, благородни и справедливи?

Представяш ли си от другата страна *нашия* свят, обитаван от мутри и други нелицеприятни създания ;)?

Представяш ли си как тези два свята се срещат?

Границата между въображение и реалност е тънка... а ако се пресегнеш през нея какво те чака?

Разпери криле, отвори очи, почувствай вятъра — чуваш ли го?

Почувствай драконовото в теб, остави се на човешкото да те води... и ако не ти е достатъчно, това *далеч не е* всичко.

Тепърва те очаква най-приказното! Смело напред!

Бъди, читателю!

Габриела Петрова

* * *

Стотина страници, а всъщност хиляда години.

Тази приказка тъй звучно се лее и дипли, ще речеш: песен е, векове наред чакала да изромоли из нечий устни от първия до последния си тон; ще речеш: свила е, изтъкана от царска дъщеря, облечена за пръв път след столетия.

Такива са и героите в нея — сякаш познати, а нови, чисти. Те се учат. Учат се да търсят своите пътища. И намират своите пътища. Своя път. Учат се да правят първи стъпки, първи скокове, първи полети и гмурвания — някои заради себе си, някои в името на другия. Събуждат се, за да разкажат заедно две истории в една.

И прекрасна е тази история, защото в нея ме има и мен, има те и теб. Защото всеки може да я разкаже от първо лице. Тя и за нас е писана — защото такива са нашите истории — всички те започват от претрашаването преди пристъпването. И именно там е магията — тъкмо в онзи момент, когато се хвърляш с глава напред и откриваш, че можеш да летиш.

И има ли значение какво име ще ѝ дадем, какъв етикет ще ѝ сложим — легенда, предание или чудновата небивалица? Тя ще бъде все толкова поглъщаща и все толкова наша.

И истинска — толкова истинска, че ѝ вярваш безрезервно, позволяваш ѝ да влезе в теб и да стане теб. В нея има герои, които са изгубили човешкото, и такива, които го преоткриват. Има младеж, който полита в мига преди да се подхлъзне. Има и драконче, на което нищо човешко не му е чуждо и дори е повече човек от хората.

Да, такива са героите ѝ. Уж сме ги срещали в песни, сказания и живия живот, а тук са други, необикновени. Такава е и тя — легенда, с която заспиваш обнадяден, но повече бивалица, с която се събуждаш. Събуждаш се по-цял и по-истински, ахваш блажено-усмихнато, а после може цял живот да дириш своя дракон измежду хората, да защитаваш любовта си, да пазиш топлината в себе си, да пожелаваш нещо и да го преследваш въпреки всичко.

Вълшебен е този разказ, и то не само защото в него се мяркат митични създания, а защото показва как магичното може да съществува и всред мръсотията и пошлостта, как можеш да се оттласнеш от земната повърхност, да прегърнеш същество крилато, люспесто и огнедишащо и да отлетиш с него към неизвестното.

А ето го и него — дракончето, на един размах разстояние, на един драконов дъх от теб, там е и чака своя полет.

* * *

Тази книга е от онези проблясъци на въображението, които с едно докосване ни въвличат в нов свят. Приказно красив, болезнено реален, свързващ песимизма и оптимизма, чародейството и ежедневието, минало, настояще, бъдеще. Той приковава вниманието ни, събужда любопитството ни, заразява ни с надеждата, че някоя сутрин и ние ще се пробудим от апатията. Че ще знаем кои сме.

Образите и думите оживяват. Героите са истински и близки до нас, със своите неравни ръбове, прекрасни черти, мечти и болки. Драконовата магия, плясъкът с люспести криле и огън в очите, се прокрадва навсякъде — по планинските пътечки, морския бряг, в ритъма на танца, сред историческите руини, дори в сивия софийски пейзаж. Историята тече като пясък през пръстите, но и след последната песчинка тя продължава да живее в ума и сърцето на онзи, който е слушал.

„Да пробудиш драконче“ не е поредната вълшебна приказка, с която да избягаме от реалността в по-добър свят. Действителността присъства, осезаема, понякога брутална. Няма как да не си зададем въпроса на героинята, излетяла от дълбините на легендите: Кога станахме такива? А дали да потънем в отчаяние, или да полетим напред, освободени от страха, окрилени от желание за промяна?

Фентъзи, изградено върху българската митология и история? Приказка за пораснали, запазили вяра в магията? Нежна и неклиширана любовна тръпка, от която омеква и най-циничното сърце? Техническият напредък срещу мъдростта на вековете?

„Да пробудиш драконче“ те предизвиква сам да откриеш отговора, да отвориш портите на вълшебното царство, да надникнеш в змейските владения. На добър път, странниче!

Славена Илиичева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.